

індивідуалістичних рис особистості, як прагнення до рекорду, до перемоги в змаганнях заради особистого успіху і пов'язаних з ним матеріальних благ. У таких спортсменів на першому місці постають індивідуальні інтереси, що нерідко пов'язано з прагненням досягти перемоги будь-якими, в тому числі неспортивними засобами. Це протиріччя є інколи джерелом внутрішніх конфліктних ситуацій, яке породжує боротьбу між суспільними та особистими мотивами спортивної діяльності.

Література:

1. Иванников В. А., Эйдман Е. В. Структура волевых качеств по данным самооценки. *Психологический журнал*. 1990. № 3. С. 39–49.
2. Ильин Е. П. Психология воли. 2-е изд. СПб. : Питер, 2009. 368 с.
3. Кубертен Пьер де [Электронный ресурс]. Режим доступа: <http://slovari.yandex.ru/книги/ Олимпийская энциклопедия>
4. Кузьменко Г. А. Методики развития социального, эмоционального и практического интеллекта юного спортсмена в системе значимых качеств личности : учеб. пособ. М. : Сов. спорт, 2010. 560 с.

ЗНАЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ ФІЗКУЛЬТУРНОЇ ОСВІТИ

Пупко А. І.

*здобувач другого (магістерського) рівня вищої освіти
спеціальності 014.11 Середня освіта (Фізична культура)
ПНПУ імені В. Г. Короленка*

Науковий керівник: Согоконь О. А. – кандидат педагогічних наук,
доцент кафедри медико-біологічних дисциплін і фізичного виховання
дисциплін ПНПУ імені В. Г. Короленка

Вважаємо за необхідне зазначити, що інноваційне навчання – це зорієнтована на динамічні зміни в навколишньому світі навчальна та освітня діяльність, яка ґрунтується на розвитку

різноманітних форм мислення, творчих здібностях, виховання соціально-адаптаційних можливостей особистості. Ми спостерігаємо, що сучасна педагогіка відходить від жорсткого «авторитарного управління», де студент є «об'єктом» навчальних впливів і переходить до системи організації підтримки та стимулювання пізнавальної самодіяльності суб'єкта навчання, створення умов для творчості, творчого навчання, педагогіки партнерства. Шлях у напрямку досягнення цієї мети визначає викладач, здатний до розвитку та впровадження сучасних технологій у педагогічну діяльність [1, с. 84]. Мета даної статті полягає в аналізі характерних рис розвитку інноваційних складових сучасної фізкультурної освіти та визначення найбільш ефективних та необхідних у впровадження в систему сучасної освіти.

На думку С. Т. Капіца, освіта – це індустрія, що спрямована в майбутнє. У сучасній педагогіці нерідко згадується про використання активних методів навчання як важливої складової інноваційної педагогічної технології. Питанням інноваційних технологій займаються багато сучасних науковців, кожен по-різному для себе розуміє їх визначення. Сучасний вчений М. Кларін вважає, що інноваційні технології – це системна сукупність і порядок функціонування всіх особистісних, інструментальних та методологічних засобів, які використовуються для досягнення педагогічної мети. Тоді як, Г. К. Селевко зазначає, що інноваційні педагогічні технології – це частина педагогічної науки, яка вивчає і розробляє мету, зміст та методи навчання, а також проектує педагогічні процеси; опис (алгоритм) процесу, сукупність цілей, змісту, методів і засобів для досягнення запланованих цілей навчання; здійснення педагогічного процесу, функціонування всіх особистісних, інструментальних і педагогічних засобів. Інший учений В. П. Безпалько зазначає, що інноваційна діяльність – систематичне і послідовне практичне втілення заздалегідь спроектованого навчально-виховного процесу; проект певної педагогічної системи, реалізованої на практиці. Ми наголошуємо на важливості поглядів сучасного вченого В. А. Сластьоніна,

який вважає впровадження інноваційних технологій, як послідовні взаємозалежні дії педагога, спрямовані на розв'язання педагогічних завдань та планомірно і послідовно втілення на практиці заздалегідь спроектованого педагогічного процесу. Ми погоджуємось з науковцем П. І. Підкасистим, який зазначає, що інноваційна діяльність в освіті – це технологічно розроблена навчальна система; система методів та прийомів професійної роботи вчителя; методика та окремі методи виховання [3, с. 134].

Нашу увагу привернуло дослідження В. І. Загвязинського, який розглядає інноваційну діяльність, як галузь знань, що охоплює сферу практичних взаємодій учня та вчителя у будь-яких різновидах діяльності, зорганізованих на засадах чіткого цілепокладання, систематизації, алгоритмізації прийомів навчання [3, с. 76]. Інноваційний процес, на думку І. П. Підласого, може розглядатися і як розвиток трьох основних етапів: генерування ідеї (у певному розумінні – наукове відкриття), розробка ідеї в прикладному аспекті і реалізація нововведення в практиці.

Ми вважаємо, що використання інноваційних технологій дає можливість:

- самостійно розбирати матеріал, використовуючи підказки;

- проводити контроль учнів;

- навчити ефективно володіти набутими навичками та вміннями, які дозволяють вирішувати різні задачі;

- створити педагогом персональну траєкторію навчання для кожного учня. Проаналізувавши застосування педагогічної інноватики, доцільно буде зазначити, чим вони допомагають учасникам освітнього процесу. Використання інноваційних засобів і технологій допомагає вчителю:

- заощадити навчальний час, затрачений на опитування;

- побудувати модель функціонування зворотного зв'язку між учнями і педагогом при вивченні нового матеріалу;

- враховувати індивідуальні особливості учнів;

- заощаджує особистий час учителя, що йде на перевірку результатів виконаних робіт;

- оперативно організувати переваги виконаної самостійної роботи;
- фіксувати засвоєння нового матеріалу;
- ефективно зробити підсумок роботи на уроці з застосуванням технологічних засобів навчання.

Отже, сучасна педагогічна технологія – це синтез здобутків педагогічної науки й практики, поєднання елементів традиційного минулого досвіду та передових досягнень науково-технічного прогресу. Завдяки гуманізації і демократизації суспільства така технологія є особистісно орієнтованою. На думку О. А. Дубасюк джерелами нових педагогічних технологій слугують: соціальні перетворення та нове педагогічне мислення; суспільні, педагогічні та психологічні науки; сучасний передовий педагогічний досвід; історичний вітчизняний і зарубіжний досвід (надбання попередніх поколінь) та народна педагогіка [2, с. 42].

Ми вважаємо, що інноваційні технології у фізичному вихованні значно посилюють роль суб'єктивних чинників в освітньому процесі. Педагог, окрім того, що він повинен добре знати навчальний предмет, повинен виконувати роль консультанта, мотиватора, проводити діагностику і надавати необхідну інформацію. Як специфічні особливості інноваційного навчання виділяємо відкритість майбутньому, здатність до передбачення та прогнозування на основі постійної переоцінки цінностей, налаштованість на активні та конструктивні дії в швидко змінних ситуаціях. Визначимо основні етапами реалізації освітньої технології: цілетворення (точне визначення бажаного результату як сукупності дій учнів); діагностика (виявлення вихідного рівня спостережуваних дій); рецептування (створення програми спільної роботи вчителя та учнів або «написання рецепту дій»); здійснення технологічного процесу (забезпечення умов для втілення програми); оцінка і корекція результатів (зіставлення результатів з визначеним еталоном). Необхідним у сучасному розвитку педагога є його професіоналізація, входження в інноваційний режим роботи, який неможливий без творчого самовизначення, провідну роль відіграє налаштованість на самовдосконалення, самоосвіта,

саморозвиток, без чого неможливе забезпечення нової якості освіти.

Після проведення аналізу сучасних наукових джерел та фахової літератури під інноваційним розвитком фізкультурної освіти ми розглядаємо комплекс створених та запроваджених організаційних, змістових нововведень, розвиток низки факторів та умов, необхідних для нарощування інноваційного потенціалу освітньої системи. Аналізуючи різновиди освітніх інновацій ми можемо виокремити наступні:

- психолого-педагогічні (нововведення в навчальний, виховний та управлінський процеси);
- науково-виробничі (комп'ютерні та мультимедійні технології, сучасне матеріально-технічне обладнання);
- соціально-економічні (юридичні, правові, економічні нововведення).

В умовах сьогодення для України актуальною і необхідною є реалізація освітньої моделі «освіта протягом життя», що вимагає від держави підтримки та розвитку підсистем цієї моделі: неформальної та інформальної освіти, онлайн-освіти, змішаних моделей навчання. Навчання протягом життя на національному рівні повинне бути визначене як повноправне освітнє поле з відповідною увагою до контролю та перевірки якості із забезпеченням визнання різноманітних форм освіти.

Література:

1. Аніщенко О. В., Яковець Н. І. Сучасні педагогічні технології: курс лекцій. Навч. посібник / За заг. ред. Н. І. Яковець. Ніжин : Видавництво НДУ ім. М. Гоголя, 2007. 199 с.
2. Дубасенюк О. А. Інновації в сучасній освіті. *Інновації в освіті: інтеграція науки і практики*: збірник науково-методичних праць / за заг. ред. О. А. Дубасенюк. Житомир : Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2014. С. 12–28.
3. Інноваційні технології навчання: Навч. посібн. для студ. вищих технічних навчальних закладів / [Кол. авторів; відп. ред. Бахтіярова Х. Ш. ; наук. ред. Арістова А. В.; упорядн. словника Волобуєва С. В.]. К. : НТУ, 2017. 172 с.